

Arrest

nr. 236 695 van 10 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, betreedt het Belgische grondgebied op 6 november 2011 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 18 januari 2019.

1.2. Op 9 mei 2019 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 21 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent op 28 juni 1965 geboren in Punta De Mata in de staat Monagas in Venezuela. Sinds 1986 woonde u in de hoofdstad Caracas.

In Venezuela kon u al jaren niet meer als onderwijzeres voor de overheid werken omdat u op de zogenaamde Tascon-lijst stond. In plaats daarvan gaf u als zelfstandige privéles. U werkte daarnaast ook als schoonheidsspecialiste en voor een bewakingsfirma.

In 2008 kwam u voor drie maanden naar Europa (Zwitserland, Spanje, Duitsland) om hier als kinderoppas te werken. Daarna keerde u terug naar Venezuela.

Op 6 november 2011 hebt u Venezuela op legale wijze verlaten met behulp van uw paspoort. De dag erna kwam u aan in België. U bent naar België gekomen om hier te werken. U werkt hier zonder werkvergunning als kinderoppas.

Op 18 januari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U vreest in geval van een terugkeer naar Venezuela aangehouden te worden op de luchthaven. U bent immers al meer dan twintig jaar lid van Accion Democratica, een oppositiepartij. Voor uw vertrek uit Venezuela ging u telkens in aanloop naar de verkiezingen van deur tot deur om stemmen te ronselen. Ook nam u deel aan vergaderingen van de partij. Daarnaast protesteerde u tegen de toenmalige president Chavez. Uw acties tegen Chavez deden u op de Tascon-lijst belanden.

Ook in België bent u politiek actief. U bent lid van vrijwilligersorganisaties die de algemene situatie in Venezuela, waar u de overheid voor aansprakelijk acht, aan de kaak stellen.

Daarnaast wijst u op het gebrek aan voedsel en medicatie. U vreest bij terugkeer naar Venezuela geen werk te vinden. U vreest bovendien dat u aangehouden zal worden als u na uw terugkeer zou deelnemen aan protesten.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, geldig van 24 maart 2008 tot 23 maart 2013, een tweede paspoort, geldig van 4 juli 2013 tot 3 juli 2018, een kopie van uw identiteitskaart, afgegeven op 19 mei 2010, een kopie van uw universitair diploma, kopieën van de overlijdensaktes van uw ouders, een kopie van uw Belgisch medisch dossier, tientallen foto's, en een brief van uw advocaat neer. De brief van uw advocaat heeft als bijlage (nog) een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van een attest van uw lidmaatschap van Accion Democratica, (nog) een kopie van de overlijdensakte van uw vader, (nog) een kopie van uw universitair diploma, en een getuigenis van A. G. R. en B. C.. Daarnaast wordt verwezen naar vier rapporten over de algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Om te beginnen blijkt uit uw verklaringen en uit uw documenten dat u uw land meermaals heeft verlaten met behulp van uw paspoort. Zo kwam u in 2008 voor drie maanden naar Europa, gebruikmakend van het oudste paspoort dat u neerlegt, zo blijkt uit de stempels.

In 2011 hebt u opnieuw uw land verlaten met behulp van dit paspoort (CGVS, p. 3-4). Hieruit blijkt dat de Venezolaanse overheid op de hoogte was van uw vertrek uit en uw terugkeer naar Venezuela in 2008, en van uw vertrek uit Venezuela in 2011. Daarnaast verklaart u dat u geen problemen hebt gekend bij de aanvraag van uw paspoort in 2008, en evenmin bij de aanvraag (vanuit België) van uw paspoort dat in 2013 is uitgegeven (CGVS, p. 4). In 2008 bent u overigens na een verblijf van drie maanden in Europa zelf naar Venezuela teruggekeerd. U haalt hierbij geen problemen aan (CGVS, p. 4). Al deze elementen doen in grote mate afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees voor de Venezolaanse overheid en wijzen erop dat u niets te vrezen hebt van de Venezolaanse autoriteiten.

U verklaart wel dat voor uw vertrek uit Venezuela al jaren lid actief was als opposant en dat u lid bent van Accion Democratica (CGVS, p. 6). U legt een kopie van een attest van uw lidmaatschap van Accion Democratica neer om uw verklaringen hierover te ondersteunen. Het CGVS betwist uw lidmaatschap niet, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond/staat. Dat blijkt enerzijds uit bovenstaand argument over uw paspoort en over uw terugkeer naar Venezuela in 2008, en anderzijds uit uw verklaring dat er eigenlijk voor u in 2011 geen echte aanleiding was om uw land te verlaten (CGVS, p. 8). U hebt nooit problemen gekend in Venezuela, noch omwille van uw lidmaatschap bij Accion Democratica, noch om andere redenen (CGVS, p. 11). U bent naar België gekomen om louter economische redenen (CGVS, p. 8). U haalt geen concrete problemen aan met de Venezolaanse overheid die tot uw vertrek uit Venezuela in 2011 zouden hebben geleid (CGVS, p. 11).

Nog blijkt dat u al in november 2011 in België aankwam. U diende uw verzoek om internationale bescherming pas in op 18 januari 2019, meer dan zeven jaar later. Mocht u indertijd uw land van herkomst hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u kort na uw aankomst een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend. Dat u dat niet deed, relativeert opnieuw de ernst van uw vrees en risico. U verklaart dat u nu pas om internationale bescherming verzoekt omdat u hoopte dat de situatie in Venezuela zou veranderen, en omdat u hoopte via een regularisatie aan een verblijfsvergunning te geraken (CGVS, p. 15). Deze elementen wijzen geenszins op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade, en vormen ook geen valabele verschoningsgrond voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming.

U verklaart wel dat u in Venezuela op de Tascon-lijst stond en daardoor niet bij de overheid kon werken (CGVS, p. 8). Zelfs al was dat inderdaad het geval, dan nog is dit niet voldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als vervolging of ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u op andere manieren in uw levensonderhoud kon voorzien (CGVS, p. 7). Dat u geen wagen of andere [grote] bezittingen kon kopen (CGVS, p. 8), doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat u in 2008, na enkele maanden in Europa te hebben gewerkt, zelf naar Venezuela terugkeerde en er opnieuw kon werken (CGVS, p. 4; verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 12), wijst erop dat u op andere manieren dan als onderwijzeres aan een overheidsinstelling in uw levensonderhoud kon voorzien, en dus niet het slachtoffer werd van vervolging of van ernstige schade.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Hierboven blijkt evenwel dat u niet aannemelijk maakt dat u omwille van uw politiek activisme in het verleden een vrees voor vervolging moet koesteren of een risico op ernstige schade loopt.

U bent echter ook in België politiek actief. U bent lid van vrijwilligersorganisaties die de algemene situatie in Venezuela, waar u de overheid voor aansprakelijk acht, aan de kaak stellen. Ook hieruit kan evenwel geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw rol beperkt is. U deelt nieuws op sociale netwerken en informeert toevallige passanten bij een informatiepaneel in het station. Gevraagd naar uw eigen rol in de voorbereiding van de activiteiten, blijkt dat de sociale netwerken nog in opstartfase zijn, en dat u niet echt thuis bent in de sociale netwerksites (CGVS, p. 12-13). Er blijkt nog niet veel gepubliceerd te zijn (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u een voortrekkersrol zou spelen (CGVS, p. 13-14). U verklaart voorts dat u in België deelgenomen hebt aan een achttal manifestaties. Ook hierbij was u slechts deelnemer, geen organisator, en bleef uw rol dus beperkt (CGVS, p. 14).

Niet alleen blijkt uw rol in bovenstaande activiteiten veeleer beperkt, daarnaast maakt u niet aannemelijk dat de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van deze activiteiten. U verklaart wel dat de inlichtingendienst kan nagaan wie wat doet in het buitenland (CGVS, p. 14). Uw activiteiten zijn echter te marginaal om in de kijker te lopen van de inlichtingendienst of andere diensten van de Venezolaanse overheid, zo blijkt hierboven. U verklaart daarenboven zelf dat er eigenlijk geen foto's zijn waarop u te zien bent terwijl u betoogt (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan ook uit uw politieke activiteiten in België geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden.

U legt tal van foto's voor om uw verklaringen over uw politieke activiteiten in België te ondersteunen. Deze foto's ondersteunen hoogstens uw verklaring dat u hier actief bent, maar werpen geen ander licht op de vaststelling dat uw rol beperkt is en dat u niet aannemelijk maakt dat de Venezolaanse overheid hiervan op de hoogte zou zijn.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden omdat u in het buitenland verbleven heeft.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Hierboven blijkt echter dat u in het verleden nooit problemen had met de Venezolaanse regering (CGVS, p. 8, p. 11) en dat u evenmin aannemelijk hebt gemaakt bij terugkeer de Venezolaanse overheid te moeten vrezen.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

U vreest bovendien dat u aangehouden zal worden als u na uw terugkeer zou deelnemen aan protesten. Hier moet er opnieuw op gewezen worden dat er geen aanwijzing is dat u in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten (cfr. supra). Uw vrees om aangehouden te worden bij een betoging is dan ook niet voldoende geconcretiseerd.

Daarnaast wijst u op het gebrek aan voedsel in Venezuela. U vreest bij terugkeer naar Venezuela geen werk te vinden. Deze elementen zijn van economische aard en houden geen verband met de vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Daarnaast maakt u met deze opmerking evenmin een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). ++Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.*

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Tenslotte zegt u dat u voor uw gezondheid vreest bij een terugkeer naar Venezuela. Uit uw verklaringen en uit uw medisch dossier blijkt dat u in België een hysterectomie hebt gehad. Daarnaast hebt u een hernia (CGVS, p. 11). U verklaart evenwel dat u nu in goede gezondheid bent (CGVS, p. 11). Uw vreest evenwel dat u in Venezuela niet naar een ziekenhuis zou kunnen gaan als het nodig zou zijn (CGVS, p. 9). Hier moet enerzijds benadrukt worden dat dit een louter hypothetisch scenario is. Er zijn immers geen indicaties dat u in de toekomst medische zorg zou behoeven (CGVS, p. 9, p. 11). Anderzijds wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Omwillen van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging noch een risico op ernstige schade aannemelijk hebt gemaakt.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoorten en de kopie van uw identiteitskaart ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en reizen. Deze staan niet ter discussie. De kopie van uw diploma ondersteunt uw opmerking over uw scholing, die niet betwist wordt. De overlijdensaktes van uw ouders ondersteunen uw verklaring dat uw ouders gestorven zijn. Ook hier wordt niet aan getwijfeld. Uw medisch dossier staft uw verklaringen over uw gezondheid. Deze verklaringen worden ook niet betwist.

De brief van uw advocaat is in grote mate gebaseerd op uw eigen verklaringen. Deze krijgen evenwel niet méér bewijswaarde doordat ze genoteerd zijn door een advocaat. Uw politiek engagement en dat van uw familie wordt beschreven (p. 2-4). Hierboven blijkt evenwel dat, hoewel er niet aan getwijfeld wordt dat u politiek actief was en bent, hieruit geen vrees voor vervolging en geen risico op ernstige schade in uw hoofdte afgeleid kunnen worden, gezien uw beperkte rol. In de brief van uw advocaat wordt verder verwezen naar uw opleiding en uw werk (p. 4-5). Er wordt eveneens verwezen naar de belemmeringen die de vermelding op de Tascon-lijst met zich meebracht. Hierboven blijkt al dat ook dit element niet kon leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Daarnaast wijdt de brief uit over de algemene situatie in Venezuela (p. 5-13), daarbij gebruikmakend van – onder meer – informatie die door het CGVS zelf opgesteld is. Hierboven blijkt dat een verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat, en dat een verzoeker zelf een vrees of risico aannemelijk moet maken. U blijft wat dat betreft in gebreke. De brief beargumenteert voorts dat u de vluchtelingenstatus moet worden toegekend, daarbij uitvoering verwijzend naar de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie, zonder deze in eerste instantie evenwel op uw situatie te betrekken (CGVS, p. 13-16). Enkel op pagina 15 wordt gesteld dat u vervolging vreest omwille van politieke redenen. Hierboven blijkt al dat er niet aan getwijfeld wordt dat u politiek actief was en bent, maar dat hieruit geen vrees voor vervolging en geen risico op ernstige schade in uw hoofdte afgeleid kunnen worden, gezien uw beperkte rol. Pas later in de brief wordt gewag gemaakt van uw situatie. Er wordt opnieuw verwezen naar uw politieke engagement (p. 17-18), zonder evenwel elementen aan te brengen die een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling van het CGVS. Daarnaast wordt gesteld dat u economische problemen zou kennen ingeval van een terugkeer, omdat er u op professioneel vlak geen rooskleurige toekomst zou wachten in Venezuela (p. 19). Opnieuw moet benadrukt worden dat dit geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Hierboven blijkt bovendien dat er voor u evenmin een reëel risico op ernstige bestaat omwille van deze economische elementen. Wat betreft de argumentatie in de brief dat u de subsidiaire bescherming moet toegekend worden omdat een terugkeer naar Venezuela in uw geval zou leiden tot een onmenselijke en vernederende situatie en een ondraaglijk psychisch lijden gezien uw afkeer van de Venezolaanse overheid (p. 20)-21, moet er in eerste instantie op gewezen worden dat u in 2008 zélf naar uw land terugkeerde, ook nadat u zich al tegen deze overheid gekant zou hebben. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen, noch uit uw documenten dat u een verhoogde psychische kwetsbaarheid zou hebben die een terugkeer naar Venezuela zou bemoeilijken. De brief van uw advocaat stelt tot slot dat de veiligheidssituatie in Venezuela noopt tot de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Hierboven blijkt evenwel dat dat niet het geval is.

Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De conclusie van uw advocaat dat u nood heeft aan internationale bescherming kan dan ook niet gevolgd worden.

De rapporten waarnaar verwezen wordt in de brief van uw advocaat werpen geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS, gezien ze betrekking hebben op de algemene situatie in Venezuela. Deze situatie wordt niet betwist, maar het blijft noodzakelijk om zelf uw nood aan bescherming aan te tonen. U blijft wat dat betreft in gebreke.

De getuigenis van A. G. R. en B. C. gaat in hoofdzaak over de algemene situatie in Venezuela. Hoewel deze situatie precair is, blijft het nodig om uw nood aan bescherming aan te tonen. U blijft wat dat betreft in gebreke. Daarnaast gaat de getuigenis over de familie van de opsteller. Dit element houdt geen verband met uw verzoek om internationale bescherming, en kan er bijgevolg geen ander licht op werpen. Tenslotte wordt gesteld dat u ingeval van terugkeer naar Venezuela zeker zou sterven, ofwel van honger, ofwel aan een goedaardige ziekte waarvoor de medicijnen niet beschikbaar zijn, ofwel als slachtoffer van de algemene veiligheidssituatie, zonder evenwel te verduidelijken waarop deze stelling gebaseerd is. Hierboven blijkt dat dit in zijn geheel niet aangetoond is. Simpelweg iets anders stellen zonder enige argumentatie daarbij kan dan ook geen ander licht werpen op de vaststellingen van het CGVS. De kopieën van de identiteitskaarten van A. G. R. en B. C. die als bijlage bij de getuigenis gevoegd zijn, hebben enkel betrekking op hun identiteit en nationaliteit. Die worden niet betwist, maar houden geen verband met uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3, 48/6, §5 en 62, § 2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij ontwikkelt het middel als volgt.

“Verzoekster heeft uitgebreid verteld over haar jarenlange politieke activisme tégen het Venezolaanse regime, als lid van de partij Accion Democratica,. Ook na haar aankomst in België is zij blijven deelnemen aan politieke acties tegen de Venezolaanse regering. Enkele maanden geleden richtte zij mee de groep “Desde Belgica por Venezuela” op. Verzoekster neemt actief deel aan vergaderingen, betogingen en gaat actief mensen informeren over het wanbeleid van de Venezolaanse regering op publieke plaatsen. Tegenpartij trekt het politieke activisme en haar lidmaatschap van Accion Democratica niet in twijfel, maar minimaliseert haar politieke profiel en de impact die dit heeft op haar vrees voor vervolging.

Eerste onderdeel

Het CGVS stelt dus vast dat er in Venezuela effectief sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Dit is precies het profiel van verzoekster, die sinds Chavez aan de macht gekomen is, een groot deel van haar leven wijdt aan het voeren van oppositie tegen het Venezolaanse regime. Het CGVS vervolgt echter dat het regime voornamelijk personen viseert wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Laat dit eveneens precies het profiel van verzoekster zijn. Zij is lid van de Accion Democratica sinds haar achttiende, maar haar politiek activisme en militantisme gaat veel verder dan het louter lid zijn van die partij. Ze nam actief deel aan de verschillende vergaderingen, ze ronselde actief mensen om te stemmen tégen Chavez en voor haar partij, ging naar nagenoeg iedere betoging die er plaatsvond sinds Chavez aan de macht kwam en blijft zelfs in België actie voeren tegen de Venezolaanse regering. Verzoekster heeft dus wel degelijk het soort profiel die geviseerd wordt door de Venezolaanse regering.

Zij heeft dan ook een gegronde vrees voor vervolging om politieke redenen in Venezuela. Door enerzijds vast te stellen dat iemand met verzoeksters profiel geviseerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten, maar anderzijds de link niet te maken met verzoeksters situatie, wiens decennialange politiek activisme en militantisme geminimaliseerd wordt, is de bestreden beslissing manifest gebrekkig gemotiveerd in strijd met artikels 48/3, 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991. Verzoekster dient gelet op haar politiek profiel als vluchteling erkend te worden.

Tweede onderdeel

Het CGVS geeft enkele concrete voorbeelden van personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij en die in die hoedanigheid door de Venezolaanse autoriteiten vervolgd kunnen worden, waaronder "personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime. Uit het schrijven van verzoeksters raadsman (zie administratief dossier) en haar eigen verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster in Venezuela niet louter deelnam aan acties, maar die ook mee hielp organiseren met haar partij. Ze ging naar alle vergaderingen van haar partij waar besproken werd hoe ze het best actie voerden. Ze ging actief mensen ronselen om niet voor Chavez, maar wel voor de AD te stemmen en begeleidde hen zelfs naar het stembureau. Tijdens haar gehoor legde zij bovendien uit hoe zij aan de wieg staat van de oprichting van de beweging "Desde Belgica por Venezuela" en citeert een passage uit het gehoorverslag CGVS (p. 12).

Zij stelt verder dat « Tegenpartij meent echter dat haar rol beperkt blijft aangezien: "U deelt nieuws op sociale netwerken en informeert toevallige passanten bij een informatiepaneel in het station. Gevraagd naar uw eigen rol in de voorbereiding van de activiteiten, blijkt dat de sociale netwerken nog in opstartfase zijn, en dat u niet echt thuis bent in sociale netwerksites (...). Er blijkt nog niet veel gepubliceerd te zijn (...). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u een voortrekkersrol zou spelen (...). U verklaart voorts dat in België deelgenomen heeft aan manifestaties. Ook hierbij was u slechts deelnemer, geen organisator, en bleef uw rol dus beperkt (...)." De groep staat echter nog in haar kinderschoenen, zoals verzoekster uitlegde" en citeert vervolgens een passage uit het gehoorverslag CGVS (p. 14) waarin verzoekster dit uiteenzet. Vervolgens stelt verzoekster dat « de groep nieuw is en dat verzoekster aangaf niet zo goed met sociale media overweg te kunnen, doet uiteraard geen afbreuk aan haar profiel als politieke activiste. Wat belangrijk is, is dat zij mee aan de basis staat van een nieuwe groep die het politieke regime van Venezuela aan de kaak stelt en dit zo publiek mogelijk doet. Tegenpartij bleef vragen wat haar specifieke rol was binnen de groepen, terwijl verzoekster verschillende malen aangaf dat de groep nog nieuw is en iedereen dus verschillende taken opneemt. Verzoekster wendt haar jarenlange ervaring als politiek activiste en militante aan om hier in België mee te helpen opposanten van het Venezolaanse regime te verenigen en samen politieke acties en bewustwordingscampagnes tegen het Venezolaanse regime te organiseren. Verzoekster is dus wel degelijk een persoon die in staat is om mensen te organiseren en te mobiliseren en die een belangrijke rol speelt bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime. Dat was ze vroeger in Venezuela als activiste en militante (en dus niet louter lid) van de AD. Dat is ze vandaag in België door aan de wieg te staan van een nieuwe organisatie die actief bewustwordingscampagnes voert over het wanbeleid van de Venezolaanse overheid en de diepe crisis die in Venezuela heerst en dit zo publiek mogelijk om zoveel mogelijk mensen te bereiken. Verzoekster heeft dus wel degelijk één van de profielen die volgens het CGVS geviseerd worden door de Venezolaanse autoriteiten. De bestreden beslissing is manifest gebrekkig gemotiveerd op dit punt, in strijd met artikels 48/3 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 en artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991. Verzoekster dient gelet op haar vrees op vervolging als actieve opposante van het Venezolaanse regime als vluchteling erkend te worden."

In een derde onderdeel stelt verzoekster dat "Het voorgaande klemmt des te meer, aangezien het CGVS in de bestreden beslissing expliciet schrijft dat: "Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven." (eigen aanduiding) Deze overweging is bijzonder problematisch, zeker in het licht van het voorgaande. Ten eerste zou verzoekster in geval van terugkeer niet zomaar een "terugkerende afgewezen verzoeker" zijn. Zij staat niet alleen op de Tascon-lijst, maar was in Venezuela bovendien zeer actief als militante van de partij Accion Democratica. Ze voert ook in België actief actie tegen de Venezolaanse regering en publiceert op facebook politieke posts, foto's van betogingen en logo's.

Verzoekster, die zoals het CGVS expliciet stelt “bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden”, loopt met haar profiel een reëel risico op vervolging omwille van politieke redenen. De bestreden beslissing die de screening als een element beschouwt dat volledig los staat van haar politieke activiteiten, is bijzonder gebrekkig gemotiveerd. Verzoekster dient als vluchteling erkend te worden ».

In een vierde onderdeel stelt verzoekster dat “Tegenpartij lijkt de screening en de ondervraging bovendien als een “redelijke maatregel” te beschouwen die Venezuela aanwendt “om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie te handhaven”. Het is maar de vraag of het screenen van de eigen onderdaan beschouwd kan worden als een redelijke maatregel voor het handhaven van het migratie-beleid, zeker gelet op de leegstroom van het land. Maar liefst 4 miljoen Venezolanen hebben het land ondertussen verlaten, door de desastreuze humanitaire, politieke en economische crisis, volgens de laatste cijfers van UNHCR. Eerder dan een redelijke maatregel op vlak van migratie, is de screening en ondervraging van eigen onderdanen die terugkeren naar Venezuela een bijkomend element die het risico voor verzoekster vergroot dat zij geïdentificeerd wordt als politiek activiste en opposante. Tegenpartij heeft verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet zorgvuldig onderzocht door vast te stellen dat er screenings en ondervraging van terugkeerders zijn, maar dit op geen enkele manier te linken aan het gevaar dat dit kan inhouden voor verzoekster die al haar decennialang zeer actief is als activiste tegen de Venezolaanse regering. Verzoekster dient als vluchteling erkend te worden ».

In een vijfde onderdeel doet verzoekster gelden dat waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij meer dan zeven jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat mocht zijn indertijd haar land van herkomst verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade redelijkerwijze kon verwacht worden dat zij kort na haar aankomst een verzoek zou hebben ingediend, deze “motivering bijzonder gebrekkig [is] en in strijd met de verklaringen van verzoekster. Zij heeft immers nooit beweerd uit haar land vertrokken te zijn omwille van een vrees voor vervolging en vervolgens acht jaar gewacht heeft om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Integendeel, zoals ze zelf duidelijk aangaf is ze naar hier gekomen toen de situatie verslechterde in Venezuela, vooral op economisch vlak. Zij gaf tijdens haar gehoor aan dat zij altijd hoopte dat de situatie zou verbeteren. Het feit dat zij de politieke situatie in het land op de voet bleef volgen en hier actie blijft voeren tegen de Venezolaanse regering illustreert haar betrokkenheid en haar hoop op verandering. Bovendien gaf ze aan dat ze hier werkte om vervolgens geld te kunnen opsturen naar haar familie in Venezuela zodat ze basisbehoeftes zoals eten en medicijnen zouden kunnen kopen. Naar haar vader stuurde ze zelfs medicijnen op uit België, omdat hij die in Venezuela niet kon krijgen (nota's p. 6). Het is op het moment dat ze beseftte dat de politieke, economische en humanitaire crisis in Venezuela compleet was en zij als politiek opposante een reëel risico loopt op vervolging en ernstige schade in Venezuela, dat zij besloot om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen ». Verzoekster citeert vervolgens het UNHCR Handboek bij de Conventie van Genève: “94. The requirement that a person must be outside his country to be a refugee does not mean that he must necessarily have left that country illegally, or even that he must have left it on account of well-founded fear. He may have decided to ask for recognition of his refugee status after having already been abroad for some time. A person who was not a refugee when he left his country, but who becomes a refugee at a later date, is called a refugee “sur place”. 95. A person becomes a refugee “sur place” due to circumstances arising in his country of origin during his absence. Diplomats and other officials serving abroad, prisoners of war, students, migrant workers and others have applied for refugee status during their residence abroad and have been recognized as refugees. 96. A person may become a refugee “sur place” as a result of his own actions, such as associating with refugees already recognized, or expressing his political views in his country of residence. Whether such actions are sufficient to justify a well-founded fear of persecution must be determined by a careful examination of the circumstances. Regard should be had in particular to whether such actions may have come to the notice of the authorities of the person’s country of origin and how they are likely to be viewed by those authorities ».

Verzoekster vervolgt haar betoog door te wijzen op het feit dat “In Mexico worden Venezolaanse verzoekers om internationale bescherming sowieso als refugees sur place beschouwd door de verslechterde situatie in Venezuela, waardoor het criterium om een verzoek tot internationale bescherming meteen na aankomst en in ieder geval binnen de dertig dagen in te dienen (cf. binnen de acht werkdagen in België) niet op hen van toepassing is: “Des sources signalent que, au Mexique, les citoyens du Venezuela, comme tous les autres étrangers, peuvent demander le statut de réfugié (SMR 11 mai 2018; CMDPDH 11 mai 2018; Mexique 2012, art. 8).

Des sources signalent qu'une personne doit demander l'asile dans les 30 jours ouvrables suivant son entrée au pays (Mexique 2011, art. 18; CMDPDH 11 mai 2018). Si une personne présente une demande d'asile après 30 jours, elle doit justifier son retard à demander l'asile (CMDPDH 11 mai 2018; Sin Fronteras 14 mai 2018). Dans une communication écrite envoyée à la Direction des recherches, un représentant de la Commission mexicaine de défense et de promotion des droits de la personne (Comisión Mexicana de Defensa y Promoción de los Derechos Humanos - CMDPDH) [1] a affirmé que les autorités mexicaines ne tenaient pas compte de ce délai dans le cas des citoyens vénézuéliens parce qu'ils sont considérés comme des réfugiés sur place en raison de la détérioration de la situation au Venezuela (CMDPDH 11 mai 2018). Parmi les sources qu'elle a consultées dans les délais fixés, la Direction des recherches n'a pas trouvé d'autres renseignements allant dans le même sens." (eigen aandoening) (Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Mexique et Venezuela: information sur le statut de résident des réfugiés vénézuéliens et des immigrants en transit au Mexique, y compris les exigences et la marche à suivre pour demander le statut de résident; les droits et obligations liés au statut de résident; les documents délivrés (2016-mai 2018), 1 June 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b9bdde27.html>). Ook verzoekster, die een verzoek tot internationale bescherming indiende nadat de situatie in haar land van herkomst zodanig verslechterde waardoor zij nu een gegronde vrees heeft op vervolging en ernstige schade in geval van terugkeer, dient beschouwd te worden als een vluchteling "sur place". Daar komt bij dat zij in België openlijk politiek actief is als Venezolaanse activiste tegen de Venezolaanse regering, wat mogelijk niet onopgemerkt is gebleven of zal blijven door de Venezolaanse autoriteiten, zeker nu zij dreigt ondervraagd en gescreend te worden in geval van terugkeer. Dat verzoekster haar verzoek tot internationale bescherming "laattijdig" heeft ingediend, kan dan ook niet als een tegenindicatie beschouwd worden van haar vrees voor vervolging. Integendeel. Verzoekster heeft nu, in tegenstelling tot acht jaar geleden, een gegronde en reële vrees voor vervolging en ernstige schade indien zij zou terugkeren naar Venezuela. Zij dient daarom als vluchteling erkend worden, minstens de subsidiaire bescherming te krijgen (zie 2e middel). Door het "laattijdig" indienen van het verzoek als een tegenindicatie van haar vrees te beschouwen heeft tegenpartij de bestreden beslissing manifest gebrekkig gemotiveerd, in strijd met de bepalingen gevisieerd in het middel".

In een zesde en laatste onderdeel stelt verzoekster dat "Al het voorgaande klemmt des te meer nu op 1.7.2019 een nieuw Cedoca-rapport werd gepubliceerd, als addendum bij de vorige COI over Venezuela, waaruit volgt dat in de voorbije maanden bijzonder hard opgetreden is tegen politieke opposanten en deelnemers van demonstraties. Het Cedoca-rapport van 1.7.2019 is bijzonder duidelijk op dit punt: "In juni 2019 informeert Calixto Avila Rincón Cedoca per e-mail dat de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro- regime toeneemt na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019. Bij de inlichtingendienst SEBIN wordt Majoor-Generaal Gustavo González López opnieuw tot directeur benoemd. Eerder maakte deze zich al schuldig aan zware mensenrechtenschendingen ten aanzien van politieke opposanten. Daarnaast roept Nicolás Maduro collectieven herhaaldelijk op om op te treden tegen politieke opposanten en demonstranten. Het doel van de regering Maduro bestaat erin om het parlement te verzwakken ten voordele van de Maduro- gezinde Asamblea Nacional Constituyente. Van zodra het parlement niet langer over het vereiste aantal aanwezige leden beschikt, kan geen verdere wetgeving uitgevaardigd worden. Op 14 mei 2019 publiceert AI het rapport Hunger for Justice, Crimes against humanity in Venezuela. In dit rapport documenteert AI mensenrechtenschendingen die hoofdzakelijk plaatsvonden in de periode van 21 tot 25 januari 2019, een periode waarin de Venezolaanse autoriteiten buitengewoon hard optraden tegen (vermeende) deelnemers aan de anti-regeringsbetogingen in het land. Zo rapporteert AI dat in deze periode 47 mensen omkomen in de context van deze betogingen. Minstens 39 van deze slachtoffers worden door leden van de Venezolaanse veiligheidsdiensten of hun handlangers omgebracht. Gedurende deze vijf dagen worden ook meer dan 900 personen aangehouden. Deze arbitraire aanhoudingen vinden in nagenoeg iedere provincie van het land plaats. Volgens AI vormen de buitengerechtelijke executies die ze tijdens hun onderzoeksmissie in Venezuela documenteerden illustraties van een weerkerend patroon waarbij jonge mannen wiens deelname aan de protestbetogingen en/of kritiek op de overheid zichtbaar of bekend was door de autoriteiten gevisieerd worden. Volgens AI gaat het om "targeted executions based on the profile of the victims". De talrijke detenties die plaatsvonden illustreren een patroon van willekeurige aanhoudingen en mishandeling van arrestanten als bestraffing voor hun deelname aan protestbetogingen. Volgens AI wordt dergelijk geweld op zijn minst gedoogd door de hoogste machthebbers in het land, inclusief president Nicolás Maduro: "Amnesty International's research shows that these human rights violations were not random, but were part of a previously planned attack directed against a distinct part of the civilian population: government opponents, or those perceived as such by the government, who were at times specifically identified as targets by the attackers".

Ook geeft AI aan dat er zwaarwichtige redenen zijn om het optreden van de Venezolaanse autoriteiten tegen (vermeende) dissidenten als misdaden tegen de menselijkheid te catalogeren: *"The multiple acts of violence documented point to a policy of systematic and widespread attacks, targeted in some cases and indiscriminate in others, implemented by the government of Nicolás Maduro to dissuade, neutralize or, in some cases, eliminate opponents, or those it perceives as such. Amnesty International believes that this pattern is consistent with the repressive practices inflicted on the civilian population since 2014 and were particularly in evidence in 2017. There are, therefore, well-founded reasons to argue that the incidents detailed in this report and in previous Amnesty International reports constitute crimes against humanity as part of a strategy of systematic and widespread attacks against people considered dissidents by state agents or third parties operating at the very least with state acquiescence or consent".* Nog volgens AI maakt Venezuela een ongeziene mensenrechtencrisis door die tien procent van de bevolking er gedurende de afgelopen vier jaar toe dwong hun thuisadres te ontvluchten. De Venezolaanse overheid maakt zich schuldig aan de systematische onderdrukking van de pleitbezorgers van politieke verandering en van mensenrechtenactivisten. [...] Het UN Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR) maakt in maart 2019 gewag van systematische mensenrechtenschendingen tegen de deelnemers aan de protestbetogingen in Venezuela. [...]. In de samenvatting van de addendum van Cedoca van 1.7.2019 worden "(vermeende) anti-regeringsdemonstranten" expliciet genoemd als groep die gevisieerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten die bijzonder repressief optreedt (p12). Het volstaat dus om als anti-regeringsdemonstrant beschouwd te worden, terwijl verzoekster al sinds het aantreden van Chavez ook effectief actief oppositie voert en aan nagenoeg alle anti-regeringsbetogingen deelnam in Venezuela. Het staat buiten kijf dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming, gelet op deze meest recente informatie. Verzoekster dient als vluchteling erkend te worden. Minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden zodat een nieuw onderzoek kan uitgevoerd worden, rekening houdend met deze belangrijke nieuwe informatie over de situatie in Venezuela die rechtstreeks betrekking heeft op het profiel van verzoekster, overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de wet van 15.12.1980".

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/4, 48/6, §5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij onderbouwt het middel als volgt.

Na het citeren van de relevante passage in de bestreden beslissing waarin het CGVS oordeelt dat verzoekster geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster vast dat het CGVS op basis van de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het volgende criterium hanteert: *"in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijk aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken".*

In een eerste onderdeel van dit middel stelt verzoekster het volgende: *"Tegenpartij merkt enerzijds op dat het hierboven staande criterium niet voldaan is op basis van de "loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere)", maar stelt verder dat de socio-economische situatie in Venezuela "lamentabel" is. Die eerste overweging is een bijzonder sterke minimalisering van de ongeziene (en dus uitzonderlijke) humanitaire crisis in Venezuela, die het rechtstreekse gevolg is van de politieke en economische crisis die het land teistert. De voorbije maanden is de humanitaire situatie in het land nog dieper de grond afgegleden. De internationale hulporganisatie CARE spreekt van: "Venezuela is experiencing an unprecedented and man-made humanitarian crisis, causing a mass exodus of its people. Thousands of children are at risk of dying from malnutrition and people are contracting formerly eradicated diseases such as measles."(CARE, Humanitarian crisis in Venezuela, <https://www.care.org/emergencies/humanitarian-crisis-in-venezuela>). In het jaarrapport van Human Rights Watch van 2019 staat te lezen dat: "Venezuelans are facing severe shortages of medicine, medical supplies, and food, seriously undermining their rights to health and food. In 2017, the Venezuelan health minister released official data for 2016, indicating that, during that year, maternal mortality had increased 65 percent, infant mortality 30 percent, and cases of malaria 76 percent.*

Days later, the health minister was fired. The government has not since published epidemiological bulletins. The Pan American Health Organization has reported increasing numbers of patients with such diseases as malaria, tuberculosis, measles, and diphtheria. Until 2016, measles and diphtheria, which are preventable through vaccination, had been eliminated in Venezuela. (Human Rights Watch, Venezuela – Events of 2018, 2019 <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>) ».

Vervolgens citeert zij pagina 10 van het meest recente CEDOCA rapport van 1 juli 2019 waarin ondermeer wordt gewezen op het feit dat op humanitair vlak de situatie achteruit gaat en dat UNHCR zich uitspreekt tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers, dat de John Hopkins University en Human Rights Watch gewagen van een humanitaire noodsituatie en dat op 1 april 2019 Foreign Policy rapporteert over een confidentieel rapport van de Verenigde Naties van maart 2019 volgens hetwelk ongeveer een kwart van de Venezolaanse bevolking dringend hulp nodig zou hebben. Zij besluit dit onderdeel door te stellen dat *« De overweging van tegenpartij: “de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere)”, kan gelet op deze bronnen onmogelijk gevolgd worden. Integendeel. In Venezuela is wel degelijk sprake van “in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijk aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”. Verzoekster dient gelet op de meest recente bronnen, waaronder die van Cedoca, Human Rights Watch, UNHCR, Care en de VN, de subsidiaire bescherming te genieten”.*

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat *“De individuele omstandigheden van verzoekster vergroten bovendien haar nood aan subsidiaire bescherming. Zoals in de bestreden beslissing opgemerkt werd, dient “de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn” een relevante afweging te zijn. Hoewel tegenpartij dit zelf in de bestreden beslissing schrijft, gaat zij nauwelijks in op de individuele omstandigheden van verzoekster en wat dit betekent voor haar nood aan subsidiaire bescherming. Tegenpartij stelt het volgende: “Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familie/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan”, zonder in te gaan op wat die specifieke situatie dan wel mag zijn. Tegenpartij gebruikt een standaardoverweging, maar vergeet te motiveren waarom deze in casu van toepassing is op verzoekster. Door dit niet te doen heeft tegenpartij de bestreden beslissing kennelijk gebrekkig gemotiveerd. Dit klemmt des te meer, gelet op de hierboven geciteerde bronnen die getuigen van een zeer ernstige humanitaire noodsituatie in Venezuela”.*

In een derde onderdeel werpt verzoekster op dat *“Had tegenpartij wél nagegaan wat verzoeksters “profiel en uw familie/financiële situatie” is, dan had zij kunnen opmerken dat: - Verzoekster al 8 jaar niet meer in Venezuela geweest is. Zij zou er dus opnieuw moeten beginnen: opnieuw een onderkomen en werk vinden om te overleven, wat gezien haar leeftijd (zij is 54 jaar) en de huidige economische situatie alles behalve gemakkelijk zal zijn; - Verzoekster kampt met medische problemen, waaronder een hernia, wat niet betwist wordt. Daardoor kan zij niet gelijk welke job uitoefenen om in haar onderhoud te voorzien, wat het nog moeilijker zal maken om te overleven in Venezuela (zei stuk 2 en infra, 4e onderdeel). - Zoals blijkt uit het gehoor (en wat niet betwist door tegenpartij) is verzoekster degene die haar familie in Venezuela financieel ondersteunt om ervoor te zorgen dat zij in hun elementaire basisbehoeftes kunnen voorzien. Ze stuurde ook medicijnen op naar haar vader, omdat hij die in Venezuela niet kon krijgen. Er zou dus onmogelijk kunnen gesteld worden dat het feit dat zij nog familie heeft in Venezuela betekent dat zij haar zouden ten laste kunnen nemen. Haar familieleden hebben immers niet de middelen om in hun eigen levensbehoeften te voorzien, laat staan dat zij er zonder haar hulp nog een persoon extra ten laste zouden kunnen bijnemen. Er is dus wel degelijk een reëel risico dat verzoekster geen toegang zal hebben tot elementaire levensbehoeften door een gebrek aan financiële middelen in Venezuela. Tegenpartij had kennis van die elementen, maar heeft ze niet in haar onderzoek betrokken. De beslissing waarin dan zonder meer besloten wordt dat uit haar “familie/financiële situatie” niet kan afgeleid worden dat verzoekster ernstige problemen van socio-economische aard riskeert, is manifest gebrekkig gemotiveerd, in strijd met de bepalingen in het middel. Gelet op het voorgaande volgt dat verzoeksters nood aan subsidiaire bescherming des te meer noodzakelijk is gelet op haar financiële en familiale situatie”.*

In het vierde en laatste onderdeel na het citeren van de relevante passage in de bestreden beslissing die betrekking heeft op haar medische situatie en de verklaringen van verzoekster hierover tijdens het persoonlijk gehoor CGVS (p. 11) dat *“Verzoekster is 54 jaar oud en had en heeft verschillende medische problemen. Over haar hernia zei ze het volgende: “Nu kan ik het uithouden dankzij accupunctuur en chiropraxie”. Haar dokters raadden haar aan om een chirurg te raadplegen, maar verzoekster is bang dat ze dit financieel niet kan dragen. Verzoekster heeft dus een medische opvolging nodig om haar hernia onder controle te houden en dient eigenlijk geopereerd te worden. Tegenpartij stelt uitdrukkelijk dat zij de medische problemen van verzoekster niet betwist. Desalniettemin schrijft tegenpartij het volgende in haar beslissing: “U vreest evenwel dat u in Venezuela niet naar een ziekenhuis zou kunnen gaan als het nodig zou zijn. Hier moet enerzijds benadrukt worden dat dit een louter hypothetisch scenario is. Er zijn immers geen indicaties dat u in de toekomst medische zorgen zou behoeven.” Dit is een kennelijk gebrekkige motivering, in strijd met de verklaringen van verzoekster hierover, die niet betwist werden. De bestreden beslissing is in strijd met de bepalingen geviseerd in het middel. Bovendien is de medische kwetsbaarheid van verzoekster een bijkomende individuele omstandigheid die in overweging dient genomen te worden bij haar nood aan subsidiaire bescherming, net als haar financiële en haar familiale situatie. Dat er een aparte procedure bestaat voor het regulariseren om medische redenen (artikel 9ter van de wet van 15.12.1980), zoals tegenpartij herinnert in de bestreden beslissing, doet daar uiteraard geen afbreuk aan. Zoals hierboven reeds aangehaald werd, heeft haar hernia immers een rechtstreekse impact op haar financiële situatie. Door die chronische aandoening is het voor verzoekster immers onmogelijk om jobs te doen die een fysieke inspanning vergen. In een attest van 19.7.2019 schrijft haar chiropractor het volgende (stuk 2): “Vu l’état de santé de la patiente, il lui est interdit de pratiquer des travaux lourds comme par exemple porter des poids, nettoyage (technicienne de surface) ainsi que d’être en station debout prolongée. Les soins prodigués jusqu’à présent évoluent très lentement mais il est impossible de guérir la pathologie de la patiente. La patiente a besoin de soins chiropratiques réguliers et ce, au moins une fois par mois. En cas de crise, les soins chiropratiques doivent être plus rapprochés.” Verzoekster heeft gelet op de uitzonderlijke humanitaire crisis in Venezuela en haar financiële en medische kwetsbaarheid duidelijk minstens nood aan subsidiaire bescherming, gelet op het hierboven geciteerde criterium dat tegenpartij hanteert. Verzoekster dient daarom minstens de subsidiaire bescherming te krijgen.”*

Verzoekster vraagt In hoofddeorde haar als vluchteling te erkennen; in subsidiaire orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meest subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt aan het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. bestreden beslissing;
2. medisch rapport van 19.7.2019;
3. aanstelling BJB.

Op 29 mei 2020 legt verzoekster een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarin volgende nieuwe elementen worden meegedeeld: een ondertekende versie van het medisch verslag van 19 juli 2019 (stuk 1); een lijst publicaties van haar Facebookpagina (stuk 2 – 9 pagina's en *“één van de vele persartikels betreffende het feit dat de Venezolaanse burgers die naar het land terugkeren door een hoge Venezolaanse functionaris van “biologische wapens” getild werden”* (stuk 3).

2.2.2. Verwerende partij legt op 18 mei een aanvullende nota neer waarbij, gelet op artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis van de Raad worden gebracht: COI Focus, *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 (internetlink) en COI Focus, *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46§3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

2.4.2.1. Volgens haar verklaringen woonde verzoekster tussen 1986 en 2011 in Caracas en was ze al meer dan twintig jaar lid van Accion Democratica en was ze actief voor de partij voornamelijk voor en tijdens verkiezingen en protesten toen Chavez aan de macht kwam (notities persoonlijk gehoor CGVS, p. 6). Zij verliet Venezuela in 2011, nadat ze voordien al 3 maanden in Europa had gewerkt als kinderoppas en teruggekeerd was naar Venezuela, en kwam naar België waar zij sindsdien op illegale wijze werkte en verbleef. Zij stelt dat zij omwille van haar acties tegen Chavez op de Tascon-lijst terechtkwam.

Ook in België is verzoekster politiek actief, onder meer in de organisatie *Desde Belgica por Venezuela*. Zij zegt vervolging te vrezen in Venezuela omwille van haar politieke activiteiten in het verleden in Venezuela en haar huidige politieke activiteiten in België. Daarnaast stelt zij te vrezen voor haar welzijn en gezondheid in geval van terugkeer naar Venezuela en dat zij gezien haar leeftijd niet in haar levensonderhoud zal kunnen voorzien.

2.4.2.2. Waar de bestreden beslissing ervan uitgaat dat, mocht zij indertijd Venezuela hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Venezuela, redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoekster onmiddellijk of kort na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen, maar daar integendeel 7 jaar mee heeft gewacht, stelt de Raad met verzoekster vast dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat zij uitdrukkelijk verklaart dat zij om economische redenen uit Venezuela vertrokken is in 2011. Zij had het vooruitzicht om een arbeidscontract te krijgen in België als nanny na 14 maanden, maar dit is verkeerd uitgedraaid (notities, p. 8). Zij besloot te blijven, ook al had zij geen verblijfsdocumenten omdat ze de hoop had dat haar situatie zou opgelost geraken. In die zin kan de Raad verzoekster bijtreden waar zij stelt dat haar verzoek niet als *“laattijdig ingediend”* kan beschouwd worden. Waar in het verzoekschrift evenwel wordt gesteld dat verzoekster haar verzoek indiende op het ogenblik dat de situatie in haar land van herkomst zodanig verslechterde dat zij nu wel een gegronde vrees voor vervolging heeft en dus als *“réfugié sur place”* moet beschouwd worden, stelt de Raad vooreerst vast dat de situatie in Venezuela op politiek vlak lang voor zij haar verzoek indiende verslechterde en dat lang voor dat ogenblik de gewelddadige repressie tegen politieke opposanten begon.

Verder wijst de Raad er op dat een persoon een *“réfugié sur place”* wordt omwille van omstandigheden die ontstaan in zijn of haar land van herkomst gedurende zijn of haar afwezigheid of omwille van zijn of haar eigen activiteiten, zoals het uiten van zijn politieke overtuigingen in het land van verblijf (zie UNHCR, *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, December 2011; par. 95 en 96, geciteerd door verzoekster). Voor zover verzoekster argumenteert dat zij als *réfugié sur place* moet worden beschouwd omdat zij pas op het ogenblik dat zij besepte dat de situatie in haar land van herkomst te zeer verslechterd was en een gegronde vrees voor vervolging had, stelt de Raad vast dat zij zich ook beroept op haar verleden als actief lid en militante van *Accion Democratica* in Venezuela, het feit dat zij op de *Tascon* lijst staat en dat zij daardoor het profiel heeft van personen die geviséerd worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Voor zover zij zich op haar politieke activiteiten in België beroept om als *réfugié sur place* beschouwd te worden, stelt de Raad vast dat haar politiek engagement in België de voortzetting vormt van haar politieke activiteiten in Venezuela evenwel met een onderbreking van enkele jaren. Zij verklaart vanaf 2014 in België mee te doen aan manifestaties, maar specificeert niet dewelke, en stelt dat de vrijwilligersgroep *Desde Belgica por Venezuela*, waarvan de activiteiten de kern van haar politiek engagement en haar verzoek om internationale bescherming uitmaakt, bestaat sinds maart of april 2019 (1 of 2 maanden voor het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 9 mei 2019, zie notities, p. 14, 13). Het feit dat verzoekster haar land van herkomst heeft verlaten zonder gegronde vrees voor vervolging, sluit op zich niet uit dat zij een dergelijke vrees zou kunnen aannemelijk maken omwille van latere activiteiten in het land van verblijf. De kernvraag die door de Raad moet beantwoord worden, blijft evenwel of verzoekster op het ogenblik van het uitspreken van zijn arrest, een gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie kan aannemelijk maken. Daarbij moeten alle elementen uit het administratief dossier en die betrekking hebben op verzoeksters activiteiten voor haar vertrek uit Venezuela, haar activiteiten in België en het toekomstig risico op vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela in het licht van de beschikbare landeninformatie door de Raad in overweging worden genomen.

2.4.2.2. Verzoekster beroept zich vooreerst op haar politieke activiteiten in Venezuela voor haar vertrek en haar activiteiten voor de vrijwilligers groep *Desde Belgica por Venezuela* om te argumenteren dat zij aan het profiel voldoet van mensen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten tegen het regime.

De Raad stelt vast OHCHR meldt in *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, dat er in het voorbije decennium stelselmatig maatregelen zijn genomen die de rechtstaat uithollen en er op gericht zijn leden van de oppositie te intimideren, neutraliseren en criminaliseren. Ook familieleden van oppositieleden worden daarbij geviséerd en is deel van gerichte repressie (p. 6, 8).

Daarbij wordt vastgesteld dat de repressie van politieke repressie doelgerichter wordt en vooral, maar niet uitsluitend, personen met een meer uitgesproken politiek profiel viseert maar ook, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime (p. 14). Ook wordt opgemerkt dat deze doelgerichte repressie angst creëert doordat het de gevolgen demonstreert van oppositie voeren of het louter bekritisieren van de regering.

Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster in Venezuela vooral logistieke taken op zich nam voor haar partij Accion Democrática en dat zij vooral mensen ging overtuigen van deur tot deur om voor Accion Democrática te stemmen en verder ook flyers ging uitdelen en tellen hoeveel mensen kwamen opdagen bij de stembureau's (notities, p. 6). Zij stelt dat, als er manifestaties waren tegen Chavez, zij deelnam (notities, p. 10) en dit deed tot zij naar België kwam in 2011 (notities, p. 11), maar dat zij tijdens of na een manifestatie of een mars nooit problemen kreeg en dat het niet zo was dat *“ze mij zijn komen opzoeken omdat ik bij de AD behoorde, of dat ze me hebben vervolgd daarvoor”* (idem). Verder verklaart zij dat, toen zij Venezuela verliet, er geen politieke aanleiding was, maar dit deed omdat ze geen goede job kon vinden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij actief was voor AD en dat zij deelnam aan manifestaties. Uit haar verklaringen blijkt evenwel dat zij hierdoor geen problemen kreeg met de Venezolaanse autoriteiten en uit het administratief dossier blijkt dat zij zowel in 2008 als in 2011 Venezuela op een legale manier kon uitreizen zonder daarbij enig probleem te ondervinden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij in België een paspoort heeft aangevraagd bij de Venezolaanse ambassade in België en bij de afgifte daarvan in 2013 ook geen enkel probleem heeft ondervonden (notities, p. 4; administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, kopie paspoort). Voor zover verzoekster poogt aan te tonen dat zij omwille van haar activiteiten in Venezuela kan beschouwd worden als een persoon die anderen kan mobiliseren, stelt de Raad vast dat deze activiteiten dateren van meer dan negen jaar geleden, dat zij geen leidinggevende rol speelde in de partij maar een actief lid was; dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij zou kunnen beschouwd worden als een persoon die in staat is om anderen te mobiliseren omwille van haar activiteiten die zij destijds ondernam in Venezuela en zij ook niet aannemelijk maakt dat zij, anno 2020 in de negatieve aandacht zou staan van de Venezolaanse autoriteiten omwille van haar deelname aan protesten tot 2011 in Venezuela, zeker nu zij zelf verklaart dat zij geen problemen kende toen zij zich nog in Venezuela bevond en zij ook bij de afgifte van haar nieuwe paspoort door de Venezolaanse ambassade in België geen problemen kende omwille van haar activiteiten destijds. Ook waar zij stelt op de Tascon-lijst te staan en destijds om die reden voor de overheid kon werken, toont zij als dusdanig niet aan welke consequenties hieraan verbonden zouden zijn negen jaar nadat zij Venezuela verliet, en brengt zij ook geen objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat anno 2020 personen die op de Tascon-lijst werden opgenomen om die reden vervolging riskeren. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster geen actuele vrees voor vervolging omwille van haar politieke activiteiten in Venezuela aannemelijk maakt.

2.4.2.3. Voor zover verzoekster zich beroept op haar politieke activiteiten in België tegen het Venezolaanse regime om aan te tonen dat zij moet beschouwd worden als een persoon die in staat is om mensen te organiseren en te mobiliseren, stelt de Raad vast dat dit niet blijkt uit haar verklaringen, noch uit het verzoekschrift en de door haar neergelegde documenten. Zij blijkt zich vooral te beroepen op haar lidmaatschap van Desde Belgica por Venezuela, waarvan zij zelf stelt dat het een nieuwe groep is die bestaat sinds maart of april 2019 (1 of 2 maanden voor het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 9 mei 2019, zie notities, p. 14, 13); dat zij met ongeveer 23 personen zijn, dat de sociale netwerken nog aan het opstarten zijn (notities, p. 13) en dat er nog niet veel gepubliceerd is en dat vooral haar vriendin voor de publicaties instaat (notities, p. 14). Verder verklaart zij te hebben deelgenomen aan een achttal manifestaties in België en tijdens een toen op til staande actie in het Centraal Station informatie zou geven aan de mensen die op hen afkomen. Hieruit kan, naar het oordeel van de Raad, gezien de zeer beperkte omvang en visibiliteit van de vrijwilligersgroep niet worden afgeleid dat verzoekster kan beschouwd worden als een persoon die door het Venezolaanse regime zou kunnen beschouwd worden als iemand die (zelfs potentieel) op zodanige wijze mensen zou kunnen mobiliseren dat zij als een bedreiging voor het regime zou kunnen beschouwd worden, zoals bedoeld in de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt. Waar verzoekster stelt dat dit blijkt uit het feit dat zij mee aan de basis ligt van een nieuwe groep die het politieke regime van Venezuela aan de kaak stelt en dit zo publiek mogelijk doet, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de vrijwilligersgroep waartoe zij behoort zeer klein is en dat niet is aangetoond dat de leden van deze groep, die vooral via sociale media met elkaar in contact lijken te staan, specifiek zou gevolgd worden door de Venezolaanse autoriteiten.

Ook de nieuwe elementen ter kennis gebracht door verzoekster door middel van haar aanvullende nota van 29 mei 2020 kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. Wat betreft de kopieën van Facebook berichten (stuk 2 aanvullende nota), stelt de Raad vast dat deze dateren van april en maart 2020 en kritiek leveren op de Venezolaanse regering en de kritische houding van verzoekster ten aanzien van het Venezolaanse regime bevestigen, maar niet aantonen dat verzoekster hierdoor in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten staat, of dat verzoekster die al sinds 2011 Venezuela heeft verlaten, hierdoor in de belangstelling zou staan van de Venezolaanse autoriteiten.

Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *"Amnesty International"* stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *"Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social"* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens een duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: *"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad stelt vast dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar kan de bestreden beslissing bijtreden waar zij stelt dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van

politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is omdat zij enerzijds stelt dat personen met verzoeksters profiel gevisieerd worden en anderzijds de link niet te maken met verzoeksters motivatie, gaat zij voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing precies tot de vaststelling komt dat verzoekster dergelijk profiel ontbeert. Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet wordt hierdoor niet aangetoond. Voor zover verzoekster stelt dat zij in geval van terugkeer omwille van haar profiel een reëel risico loopt om gescreend en ondervraagd te worden in geval van terugkeer, heeft de Raad hierboven vastgesteld dat verzoeksters politieke activiteiten in Venezuela te ver in het verleden liggen en haar politieke activiteiten in België te weinig prominent zijn en ook anderszins geen uitgesproken profiel heeft om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela hierdoor in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou staan.

Verzoekster verwijst tenslotte naar de COI Focus van 1 juli 2019 en stelt dat aangezien vermeende anti-regeringsdemonstranten worden genoemd als groep die gevisieerd wordt door de Venezolaanse autoriteiten, dit *a fortiori* het geval zal zijn voor verzoekster nu zij ook effectief oppositie voert en aan nagenoeg alle anti-regeringsbetogingen deelnam in Venezuela. De Raad volstaat met te verwijzen naar bovenstaande vaststelling in dit arrest waaruit blijkt dat verzoekster in Venezuela actief was tot 2011 en zelf verklaarde dat zij toen nooit problemen heeft gekend en dat zij op basis van haar deelname aan de betogingen destijds geen actuele vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Ook de door verzoekster neergelegde documenten kunnen het oordeel van de Raad niet ombuigen. Hierover stelt de bestreden beslissing het volgende: *“De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoorten en de kopie van uw identiteitskaart ondersteunen enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en reizen. Deze staan niet ter discussie. De kopie van uw diploma ondersteunt uw opmerking over uw scholing, die niet betwist wordt. De overlijdensaktes van uw ouders ondersteunen uw verklaring dat uw ouders gestorven zijn. Ook hier wordt niet aan getwijfeld. Uw medisch dossier staft uw verklaringen over uw gezondheid. Deze verklaringen worden ook niet betwist. De brief van uw advocaat is in grote mate gebaseerd op uw eigen verklaringen. Deze krijgen evenwel niet méér bewijswaarde doordat ze genoteerd zijn door een advocaat. Uw politiek engagement en dat van uw familie wordt beschreven (p. 2-4). Hierboven blijkt evenwel dat, hoewel er niet aan getwijfeld wordt dat u politiek actief was en bent, hieruit geen vrees voor vervolging en geen risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid kunnen worden, gezien uw beperkte rol. In de brief van uw advocaat wordt verder verwezen naar uw opleiding en uw werk (p. 4-5). Er wordt eveneens verwezen naar de belemmeringen die de vermelding op de Tascon-lijst met zich meebracht. Hierboven blijkt al dat ook dit element niet kon leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Daarnaast wijdt de brief uit over de algemene situatie in Venezuela (p. 5-13), daarbij gebruikmakend van – onder meer – informatie die door het CGVS zelf opgesteld is. Hierboven blijkt dat een verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat, en dat een verzoeker zelf een vrees of risico aannemelijk moet maken. U blijft wat dat betreft in gebreke. De brief beargumenteert voorts dat u de vluchtelingenstatus moet worden toegekend, daarbij uitvoering verwijzend naar de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie, zonder deze in eerste instantie evenwel op uw situatie te betrekken (CGVS, p. 13-16). Enkel op pagina 15 wordt gesteld dat u vervolging vreest omwille van politieke redenen. Hierboven blijkt al dat er niet aan getwijfeld wordt dat u politiek actief was en bent, maar dat hieruit geen vrees voor vervolging en geen risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid kunnen worden, gezien uw beperkte rol. Pas later in de brief wordt gewag gemaakt van uw situatie. Er wordt opnieuw verwezen naar uw politieke engagement (p. 17-18), zonder evenwel elementen aan te brengen die een ander licht werpen op bovenstaande beoordeling van het CGVS. Daarnaast wordt gesteld dat u economische problemen zou kennen ingeval van een terugkeer, omdat er u op professioneel vlak geen rooskleurige toekomst zou wachten in Venezuela (p. 19). Opnieuw moet benadrukt worden dat dit geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Hierboven blijkt bovendien dat er voor u evenmin een reëel risico op ernstige bestaat omwille van deze economische elementen. Wat betreft de argumentatie in de brief dat u de subsidiaire bescherming moet toegekend worden omdat een terugkeer naar Venezuela in uw geval zou leiden tot een onmenselijke en vernederende situatie en een ondraaglijk psychisch lijden gezien uw afkeer van de Venezolaanse overheid (p. 20)-21, moet er in eerst instantie op gewezen worden dat u in 2008 zélf naar uw land terugkeerde, ook nadat u zich al tegen deze overheid gekant zou hebben.*

Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen, noch uit uw documenten dat u een verhoogde psychische kwetsbaarheid zou hebben die een terugkeer naar Venezuela zou bemoeilijken. De brief van uw advocaat stelt tot slot dat de veiligheidssituatie in Venezuela noopt tot de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Hierboven blijkt evenwel dat dat niet het geval is. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De conclusie van uw advocaat dat u nood heeft aan internationale bescherming kan dan ook niet gevolgd worden.

De rapporten waarnaar verwezen wordt in de brief van uw advocaat werpen geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS, gezien ze betrekking hebben op de algemene situatie in Venezuela. Deze situatie wordt niet betwist, maar het blijft noodzakelijk om zelf uw nood aan bescherming aan te tonen. U blijft wat dat betreft in gebreke. De getuigenis van A. G. R. en B. C. gaat in hoofdzaak over de algemene situatie in Venezuela. Hoewel deze situatie precair is, blijft het nodig om uw nood aan bescherming aan te tonen. U blijft wat dat betreft in gebreke. Daarnaast gaat de getuigenis over de familie van de opsteller. Dit element houdt geen verband met uw verzoek om internationale bescherming, en kan er bijgevolg geen ander licht op werpen. Tenslotte wordt gesteld dat u ingeval van terugkeer naar Venezuela zeker zou sterven, ofwel van honger, ofwel aan een goedaardige ziekte waarvoor de medicijnen niet beschikbaar zijn, ofwel als slachtoffer van de algemene veiligheidssituatie, zonder evenwel te verduidelijken waarop deze stelling gebaseerd is. Hierboven blijkt dat dit in zijn geheel niet aangetoond is. Simpelweg iets anders stellen zonder enige argumentatie daarbij kan dan ook geen ander licht werpen op de vaststellingen van het CGVS. De kopieën van de identiteitskaarten van A. G. R. en B. C. die als bijlage bij de getuigenis gevoegd zijn, hebben enkel betrekking op hun identiteit en nationaliteit. Die worden niet betwist, maar houden geen verband met uw verzoek om internationale bescherming". De Raad stelt vast dat deze motieven in de bestreden beslissing pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en niet betwist worden in het verzoekschrift. De Raad neemt deze motieven dan ook over in dit arrest.

Waar verzoekster tenslotte in haar aanvullende nota verwijst naar een in het Spaans gesteld artikel waarin wordt gesteld dat een hoge Venezolaanse functionaris, verwijzend naar COVID 19, Venezolaanse burgers die naar het land terugkeren als "biologische wapens" heeft bestempeld en stelt dat dit als een oproep tot haat beschouwd moet worden met onvoorzienbare reacties binnen de Venezolaanse bevolking, stelt de Raad vast dat, vermits er geen vertaling van het artikel wordt bijgevoegd, de Raad enkel kan voortgaan op de uiterst summiere samenvatting die door verzoekster in haar fax werd opgenomen. Hieruit blijkt niet dat het artikel als dusdanig en de uitspraak van één hoge functionaris bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vrees voor vervolging in het licht van de situatie in Venezuela onderuit zou halen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoeker en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, en stelt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat verzoekster geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissing en in het administratief dossier en door verzoekster in het verzoekschrift (OHCHR, *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juni 2018, Amnesty International, *“Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat in Venezuela *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijk aard [bestaan] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111).

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Waar verzoekster zich beroept op haar medische problemen, en ter staving hiervan medische documenten neerlegt bij het indienen van haar verzoek en een ondertekende versie van een medisch attest van 19 juli 2019 voorlegt (aanvullende nota verzoekster, stuk 1) wijst de Raad er op dat in het hoger geciteerde arrest Mbodj, het HvJ oordeelde dat “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus [moet] worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkserwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd*” (HvJ, Mbodj, punt 41). Daaruit volgt dat het gebrek aan medische verzorging, dat niet opzettelijk aan een verzoeker om internationale bescherming wordt geweigerd, niet onder de gronden voor internationale bescherming zoals gedefinieerd in de Kwalificatierichtlijn valt.

Verder wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*” Daaruit volgt dat het gebrek aan medische verzorging in Venezuela als dusdanig geen grond is voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet, noch wordt door verzoekster aangevoerd in het verzoekschrift, dat zij omwille van haar lidmaatschap van AD of om andere redenen die betrekking hebben op haar individuele omstandigheden opzettelijk medische hulp zal worden geweigerd. Voor zover verzoekster medische problemen heeft, dient zij zich dus te richten tot de procedure neergelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont ook niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden.

Voor zover verzoekster stelt dat *“de medische kwetsbaarheid van verzoekster een bijkomende individuele omstandigheid is die in overweging dient genomen te worden bij haar nood aan subsidiaire bescherming, net als haar financiële en haar familiale situatie”* aangezien het daardoor moeilijker wordt om jobs te doen die een fysieke inspanning vergen, stelt de Raad vast dat dit haar niet heeft belet hier in België in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij volgens haar verklaringen in België gewerkt heeft als babysitter (notities, p. 4), dat zij psychopedagoog is en les gaf aan particulieren toen zij nog in Venezuela verbleef, dat zij een opleiding gevolgd heeft als kapster en als laatste werk in Venezuela nog bij een bewakingsfirma heeft gewerkt (notities, p. 7). Hieruit blijkt dat zij verschillende beroepen heeft uitgeoefend en dat, zelfs indien aangenomen kan worden dat zij niet in staat zou zijn om fysieke veeleisende beroepen uit te oefenen, niet aangetoond is dat zij zodanig kwetsbaar zou zijn dat zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien in de zin van de hogergeciteerde rechtspraak.

Waar verzoekster verder opmerkt dat zij al acht jaar niet meer in Venezuela is geweest kan de Raad met verzoekster aannemen dat het gezien haar leeftijd niet gemakkelijk zal zijn om opnieuw te beginnen gezien de economische situatie, maar dat dit op zich niet volstaat om een ernstig risico op ernstige schade aan te tonen. Ook waar verzoekster stelt dat zij diegene is die haar familie in Venezuela financieel ondersteunt en dat haar familieleden niet in staat zijn om in hun eigen levensbehoeften te voorzien, noch om haar ten laste te nemen, stelt de Raad vast dat hieruit niet blijkt dat zij zelf niet in staat zal zijn om in haar eigen elementaire levensbehoeften te voldoen, en dat, zo haar familieleden niet in staat zouden zijn haar financieel ten laste nemen, uit haar verklaringen blijkt dat zij nog steeds over een familiaal netwerk beschikt die haar minstens met een aantal praktische zaken zou kunnen steunen.

Hieruit blijkt dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen; geschoold is en professionele ervaring heeft zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zal zijn in haar elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is door het gebruik van een standaardmotivering met betrekking tot verzoeksters familiale en financiële situatie, heeft de Raad hierboven vastgesteld dat uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoekster geschoold is, diverse beroepen heeft uitgeoefend en een familiaal netwerk heeft. De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing terecht stelt dat *“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen”*.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de door verzoekster neergelegde Guidance Note van het UNHCR weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier en het verzoekschrift niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET